

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 363/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. I. B., B., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 3 a čl. 24 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 9 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ 6/2009 zo 16. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. I. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2011 doručená sťažnosť Ing. I. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na rovnosť účastníkov v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, na slobodu myslenia, svedomia

a náboženstva podľa čl. 24 ústavy a práv podľa čl. 9 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 SŽ 6/2009 zo 16. februára 2011 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Sťažnosť smeruje proti z pohľadu sťažovateľky nesprávnym skutkovým zisteniam a právnym záverom obsiahnutým v namietanom rozsudku najvyššieho súdu, ako aj proti nezákonnému procesnému postupu najvyššieho súdu, ktorý vydaniu napadnutého rozsudku predchádzal. Podstatou veci prerokovávanej najvyšším súdom v správnom súdnictve bola otázka zákonnosti rozhodnutia Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) č. 77/37-69-14/2009, zn. 77/37-1158-67/2009-BS z 24. septembra 2009, ktorým SIS na základe ustanovenia § 26 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočnostiach o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“) rozhodla, že sťažovateľka nespĺňa predpoklad na vznik oprávnenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami so stupňom utajenia „Prísne tajné“ podľa § 10 ods. 1 písm. g) zákona č. 215/2004 Z. z., a zároveň zrušila platnosť dovtedy platného osvedčenia č. p. 25/12-V1402-47/2004-PB z 19. októbra 2004 pre stupeň utajenia „Dôverné“.

3. Zo sťažnosti, z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a súvisiaceho rozhodnutia SIS ústavný súd zistil, že preskúmané rozhodnutie SIS bolo odôvodnené predovšetkým tým, že sťažovateľka sa zúčastňovala na podujatiach organizovaných Školou osobného rozvoja, ktoré zastierala pod označenie Cvičenie jogy a relaxačné cvičenia. Podľa preskúmaného rozhodnutia SIS sťažovateľka potvrdila túto skutočnosť pri bezpečnostnom pohovore a v rozhovore s nadriadeným výslovne vyjadrila vôľu v tom zmysle, že keby si mala vybrať medzi aktivitami Školy osobného rozvoja, resp. kurzoch Cvičenia jogy a relaxačného cvičenia a služobným pomerom SIS, tak by volila účasť na kurzoch Školy osobného rozvoja pred zotrvaním v služobnom pomere k SIS.

SIS označila organizáciu, ktorú sťažovateľka navštevovala, ako navonok prezentované neformálne zoskupenie združujúce osoby na účely sebazdokonaľovania sa

prostredníctvom meditácií. Podľa znaleckého posudku lekára z odboru psychiatrie však Škola osobného rozvoja bola hodnotená ako sekta deštruktívneho a donucovacieho typu, ktorá ohrozuje psychické zdravie svojich členov. SIS získala aj signály o cudzom spravodajskom pozadí sekty, jej predstavitelia disponovali spravodajským vzdelaním. Potom, ako ich aktivity boli odhalené, sa organizácia presunula do Českej republiky. V roku 2005 sekta obnovila v Slovenskej republike svoju činnosť.

V závere preskúmaného rozhodnutia SIS uviedla, že sťažovateľka svojou pravidelnou účasťou na podujatiach Školy osobného rozvoja, kurzoch Cvičenia jogy a relaxačného cvičenia, ako aj výslovným prejavom vôle, že podujatia Školy osobného rozvoja a kurzy Cvičenia jogy a relaxačného cvičenia majú pre ňu taký význam, že by ich uprednostnila pred zotrvaním v služobnom pomere SIS, sa nepovažuje za bezpečnostne spoľahlivú osobu podľa § 14 ods. 1 zákona č. 215/2004 Z. z., pretože bolo u nej identifikované bezpečnostné riziko podľa § 14 ods. 2 písm. c) bodu 9 zákona č. 215/2004 Z. z.

4. Sťažovateľka nesúhlasila s uvedenými skutočnosťami a argumentáciou SIS, najmä považovala požiadavku SIS, aby upustila od svojho kultúrneho života za neoprávnenú, rozhodnutie SIS za nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, a preto proti nemu podala žalobu, o ktorej rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ju zamietol a účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania.

5. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a procesným postupom, ktorý mu predchádzal, boli porušené jej označené práva podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľka ďalej podrobne uviedla okolnosti, ktoré podľa jej názoru znamenajú porušenie jej práva na súdnu a inú ochranu, spravodlivý proces a práva na rovnosť účastníkov v konaní. K porušeniu princípu rovnosti zbraní malo dôjsť predovšetkým tým, že právny zástupca sťažovateľky, ktorý mal umožnené nahliadnuť do utajovanej časti spisu, musel po celý čas zachovávať o utajených informáciách mlčanlivosť, nemohol takéto informácie konzultovať so sťažovateľkou, a teda ani náležite pripraviť argumentáciu pre súdne konanie. Sťažovateľka namietala, že nesprístupnením časti spisu

v konaní pred najvyšším súdom jej nebolo dovolené relevantným spôsobom použiť na obranu všetky procesné prostriedky, ktoré jej garantuje Občiansky súdny poriadok.

6. Sťažovateľka na podporu svojich tvrdení v ďalšej časti sťažnosti interpretovala označený čl. 46 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a ústavného súdu.

7. Napokon sťažovateľka napádala rozsudok najvyššieho súdu a v spojitosti s ním i preskúmané administratívne rozhodnutie SIS aj z toho dôvodu, že zasiahli do jej základného práva na slobodu myslenia, svedomia a náboženstva podľa čl. 24 ústavy a čl. 9 dohovoru, a to tým, že jej neopodstatnene vytýkali zúčastňovanie sa na meditačných cvičeniach. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že *«Sloboda myslenia, svedomia, náboženského vyznania a viery zahrnuje i právo vyberať si záujmové aktivity vo forme duchovných, meditačných cvičení. Tieto práva majú absolútny charakter v tom smere, že nikto nemôže byť podrobený takému opatreniu, cieľom ktorého je zmena procesu a spôsobu myslenia, ďalej, že nikoho nemožno nútiť, aby zmenil svoje myslenie. Pri ich ochrane ide o rešpektovanie „vnútorného“, „interného“ rozmeru týchto práv (fórum internum), ktorý vylučuje akýkoľvek nátlak alebo ovplyvňovanie myslenia, svedomia, náboženského vyznania alebo viery. Tieto práva (vzhľadom na ich absolútny charakter) nie je preto možné (a ani reálne) obmedziť zákonom a už vôbec nie je rozhodovacou činnosťou ako tomu spravila SIS.»*

8. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý mu predchádzal, zrušil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie a sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Podľa čl. 9 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu myslenia, svedomia a náboženského vyznania; toto právo zahŕňa slobodu zmeniť svoje náboženské vyznanie alebo presvedčenie, ako aj slobodu prejavovať svoje náboženské vyznanie alebo presvedčenie sám alebo spoločne s inými, či už verejne alebo súkromne, bohoslužbou, vyučovaním, vykonávaním náboženských úkonov a zachovávaním obradov. Podľa čl. 9 ods. 2 dohovoru sloboda prejavovať náboženské vyznanie a presvedčenie môže podliehať len obmedzeniam, ktoré sú ustanovené zákonmi a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme verejnej bezpečnosti, ochrany verejného poriadku, zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

14. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vidí porušenie svojich základných práv v niekoľkých aspektoch. Najvyššiemu súdu vytýka ústavne nekonformný procesný postup v súdnom konaní a porušenie princípu rovnosti zbraní, ako aj neudržateľné právne posúdenie merita veci, ktoré má za následok arbitrárne rozhodnutie.

15. Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd v prvom rade pristúpil ku skúmaniu, či boli dodržané ústavou a dohovorom garantované procesné záruky v konaní. Podľa tvrdenia sťažovateľky ústavný princíp spravodlivého konania bol porušený predovšetkým tým, že najvyšší súd jej neumožnil oboznámiť sa s utajenou časťou spisu, pričom vo veci rozhodol aj na základe týchto podkladov. Iné relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok porušenie označených procesných princípov, sťažovateľka neuvádza.

16. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (rozsudok ESĽP, Komanický proti Slovenskej republike zo 4. júna 2002, sťažnosť č. 32106/96, § 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so

všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, § 46).

17. V prípade, keď pred sťažovateľkou boli zadržané dôkazy z dôvodu verejného záujmu, neprislúcha ústavnému súdu posudzovať to, či takéto zadržanie bolo, alebo nebolo striktne nevyhnutné, a ani hodnotiť vykonané dôkazy, keďže touto právomocou disponujú všeobecné súdy. Úlohou ústavného súdu je uistiť sa v tom, či napadnuté konanie vyhovovalo v najväčšej možnej miere požiadavke kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní a či obsahovalo adekvátne záruky procesných práv sťažovateľky (porovnaj rozhodnutie ESLP vo veci Rowe a Davis proti Spojenému kráľovstvu zo 16. februára 2000, sťažnosť č. 27052/95, § 62).

18. Ústavný súd konštatuje, že právo na odhalenie relevantných dôkazov nemôže byť absolútnym právom. V prípade sťažovateľky možno v súdnom konaní identifikovať konkurujúci záujem, akým je ochrana utajovaných skutočností, resp. ochrana národnej bezpečnosti, ktorý vyvažuje procesné práva sťažovateľky. Uvedené ústavne relevantné úvahy berie pri svojej rozhodovacej činnosti do úvahy aj ESLP (pozri rozhodnutia ESLP vo veci Fitt proti Spojenému kráľovstvu zo 16. februára 2000, sťažnosť č. 29777/96; vo veci Jasper proti Spojenému kráľovstvu zo 16. februára 2000, sťažnosť č. 27052/95 alebo aj novšie rozhodnutie ESLP vo veci McKeown proti Spojenému kráľovstvu z 11. januára 2011, sťažnosť č. 6684/05). Ústavný súd poukazuje na to, že aj keď najvyšší súd v danom prípade neprístupnil sťažovateľke časť spisu obsahujúcu utajované skutočnosti, svoje rozhodnutie odôvodnil predovšetkým takými vykonanými dôkazmi, ktoré boli sťažovateľke známe a voči ktorým mala možnosť použiť a napokon aj použila relevantnú obranu. Najvyšší súd nerozhodoval na základe žiadneho takeého dôkazu, o ktorom by sťažovateľka nemala vedomosť. Utajované skutočnosti sa týkali hodnotenia organizácie, ktorú sťažovateľka navštevuje, kde má SIS právo voľnej správnej úvahy. Najvyšší súd v následnom konaní posudzoval jej oprávnenosť a zákonnosť. Na základe uvedeného ústavný súd uvádza, že pri existencii dvoch protichodných záujmov, a to záujmu Slovenskej republiky na ochrane utajovaných skutočností a práva sťažovateľky na spravodlivý proces, najvyšší súd poskytol sťažovateľke s ohľadom na potrebu ochrany verejného záujmu

adekvátne procesné záruky a v najväčšej možnej miere zabezpečil jej právo na spravodlivý proces. Skutočnosť, že najvyšší súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľky, nemôže sama osebe zakladať porušenie označených základných práv.

19. Ústavný súd je oboznámený aj s rozhodnutiami ESLP, ktoré vo svojej sťažnosti označila sťažovateľka. Pri svojom rozhodovaní však vychádzal zo skutkového stavu predloženej veci a rozhodovacej praxe ESLP, ktorá sa vzťahuje na skutkovo obdobné prípady. S ohľadom už na citovanú judikatúru ESLP ústavný súd konštatuje, že nesprístupnenie časti spisu sťažovateľke v okolnostiach daného prípadu nemalo za následok porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Ústavný súd ďalej skúmal, či napadnutý rozsudok nie je neodôvodnený alebo arbitrárny v takom rozsahu, že by bolo možné hovoriť o sudcovskej svojvôli a porušení základných práv sťažovateľky.

21. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatou žaloby, nastolenými skutkovými a právnymi otázkami, pričom v odôvodnení rozsudku zhrnul: *„Oblasť povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) je v správnom práve pomerne široká. Správny orgán nemôže rozhodovať celkom podľa svojej ľubovôle. Súd preskúmava správne uváženie v tom smere, či nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Ak je v súlade s pravidlami logického uvažovania, ak podmienky takej úvahy boli zistené riadnym procesným postupom, potom súd nemôže z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo aj opačné závery, lebo by tým zasiahol do voľnej úvahy (správneho uváženia) príslušného správneho orgánu (napríklad Boh. admin. 589/20, Boh. admin. 949/21). Voľná úvaha je obmedzená určitými zákonnými hranicami a môže sa pohybovať len v určitom zákonom vymedzenom rozsahu. Prekročením tohto rozsahu sú dotknuté subjektívne práva účastníkov konania, ktorí sa môžu dovoliavať právnej ochrany. Účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť, aby vedel, o ktorý zákonný predpis správny orgán svoje rozhodnutie opiera, ale aj z ktorých skutkových zistení správny*

orgán vychádzal. Rozhodnutie správneho orgánu preto musí obsahovať skutkové a právne závery, ktoré viedli správny orgán k vydaniu napadnutého rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu (§ 26 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z. z.).

Rozhodnutie žalovaného tieto atribúty spĺňa. Je v ňom uvedené, z akých skutkových zistení vychádzal, pričom zohľadnil aj skutočnosť, že konkrétne informácie sú utajovanými informáciami (pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Fitt proti Spojenému kráľovstvu zo 16.februára 2000, č. sťažnosti 29777/96. Rowe a Davis proti Spojenému kráľovstvu zo 16.februára 2000, č. sťažnosti 27052/95 a F. G. a J. H. proti Spojenému kráľovstvu z 25.septembra 2001, č. sťažnosti 44787/98), uviedol ustanovenia právnych predpisov, o ktoré svoje rozhodnutie oprel (§ 10 ods. 1 písm. g/, § 14 ods. 1, ods. 2 písm. c/ bod 9, § 26 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z. z.). Žalovaný vo svojom rozhodnutí neprekročil zákonom povolené medze správnej úvahy, keď na základe svojich zistení, ktoré sú zdokumentované v administratívnom spise, vyhodnotil Školu osobného rozvoja ako rizikovú skupinu, ktorej vplyv na navrhovanú osobu predstavuje bezpečnostné riziko podľa § 14 ods. 1, ods. 2 písm. c/ bod 9 zákona č. 215/2004 Z. z...

Napokon, z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa by pred služobným pomerom k žalovanému uprednostnila semináre organizované Školou osobného rozvoja ako rizikovou skupinou, čo je pre jej bezpečnostnú spoľahlivosť negatívnym znakom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom žalobkyne. že by žalovaný od nej žiadal, aby od svojho kultúrneho vyžitia upustila. Sám žalovaný uviedol, že nespochybňuje profesionalitu, duševnú vyspelosť a zrelosť osobnosti žalobkyne, bezpečnostné riziko nevidí v cvičení jogy, tai chi, ale bezpečnostné riziko spočíva v Škole osobného rozvoja. Ak by sa žalobkyňa rozhodla pokračovať v cvičení jogy prostredníctvom inej organizácie, žalovaný k tejto jej aktivite nemá námietky. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný vidí bezpečnostné riziko v Škole osobného rozvoja, ktorú žalobkyňa navštevuje, a nie v cvičení jogy.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol, nakoľko rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom.“

22. Pri posudzovaní sťažnosti v tejto časti ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru a zdôrazňuje, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, neprislúcha ústavnému súdu hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

23. Sťažovateľka v časti sťažnosti, ktorou napáda arbitrárnosť záverov najvyššieho súdu opisuje také dôvody, ktoré uviedla aj v samotnej žalobe o preskúmanie zákonnosti administratívneho rozhodnutia SIS č. 77/37-69-14/2009, zn. 77/37-1158-67/2009-BS z 24. septembra 2009, a v podstate požaduje revíziu rozsudku najvyššieho súdu, ktorým bola jej žaloba zamietnutá.

24. Ústavný súd dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že zvolená interpretácia relevantných právnych noriem by bola arbitrárna alebo svojvoľná. Najvyšší súd svojím postupom aplikoval zákony podľa ich obsahu a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry. Sťažnosťou napadnutý rozsudok je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a zrozumiteľným spôsobom podáva odpoveď na všetky otázky, prečo nebolo vyhovené predmetnej žalobe. Ústavný súd poznamenáva, že právo na súdnu ochranu neznamená procesný úspech sťažovateľa vo veci (podobne II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97).

25. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu

možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. O taký prípad išlo aj v prerokovanej veci, preto ústavný súd z už uvedených dôvodov považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

26. V súvislosti s označeným porušením základného práva na slobodu myslenia, svedomia a náboženstva podľa čl. 24 ústavy a práva podľa čl. 9 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. III. ÚS 218/07, I. ÚS 108/09) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod právne normy.

27. Keďže sťažovateľka namietala porušenie svojich práv čl. 24 ústavy a čl. 9 ods. 1 dohovoru len z dôvodu arbitrárnosti záverov napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne jednotlivými článkami ústavy a dohovoru, ktoré mali byť porušené. Sťažovateľkou označené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru porušené nebolo a v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu ďalších ňou označených práv (mutatis mutandis IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08).

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

29. Pretože sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť ako celok, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených sťažovateľkou v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2011